

Fabrikant Alexander Foss. Hr. Foss mødte i Prisreguleringskommissionen med en selvstændig Indberetning, der indeholder et Forslag, som jeg gerne vil henstille til Indenrigsministerens Overvejelse — han var for Resten selv inde paa Tanken i Gaar. Hr. Foss henstiller, at Ministeren skal sammenkalde alle Kornimportørerne og søge at opnaa en Overenskomst med dem med Hensyn til de Priser, til hvilke de alt indkøbte, men ikke afsatte Mængder af Brødkorn skal sælges. Det er et Forslag, jeg kan give min fulde Tilslutning. Det er nemlig Kontrol med og Regulering af den frie Handel, der her foreslaas, og det er sikkert i allerhøjeste Grad nødvendigt. Ifølge Telegrammer, der er indløbet fra De forenede Stater, er der i Tiden fra den 6. December til den 6. Januar afgaaet 43 Dampere med Korn og Foderstoffer fra Staterne til Danmark. Hvor mange der er afgaaet fra Syd-Amerika, foreligger der i dette Øjeblik ikke, saa vidt jeg ved, Oplysning om, men det er sikkert ret betydelige Kornmængder, der svømmer paa den Linie. Men 43 Dampere medbringer jo kolossale Masser af Brødkorn og Foderstoffer, og det maa formodes, at disse Ladninger er indkøbte til ret rimelige Priser. Generaldirektør Koefoed gav forleden Aften nogle Oplysninger i „Berlingske Tidende“, hvoraf det fremgik, at de Kontrakter, der har været forelagte Vurderingskommissionen for November, December og Januar, viste Priser mellem 19 Kr. 25 Øre og 19 Kr. 90 Øre, altsaa under 20 Kr. Men i dette Øjeblik notes den amerikanske Rug til 27 Kr., og det maa jo være den Rug, som Generaldirektøren taler om, den, der er indkøbt til under 20 Kr. Det vil altsaa sige, at Importørerne tjener 7 Kr. pr. Td. En Importør, der tager en Ladning Korn hjem paa 5,000 Tons, tjener altsaa 350,000 Kr. paa et eneste Skib. Det er dog den mest ublu og skammelige Aagerforretning, som tænkes kan. Sligt bør ikke finde Sted, og jeg slutter mig ganske til disse Ønsker fra Hr. Fabrikant Foss om, at den højtærede Indenrigsminister skrider ind, saaledes som han ogsaa i Gaar antydede, at det var hans Hensigt, og regulerer disse Priser.

Hvad angaar den ærede Ordførers (P. Th. Nielsen) Udtalelser om de magre Egne, har den højtærede Minister jo givet saadanne Oplysninger vedrørende dette Spørgsmaal, at det er ganske unyttigt at komme videre ind derpaa. Jeg kan kun udtale min fulde Tilfredshed med, at den

højtærede Minister er til Sinds ogsaa at betænke de velhavende Egne med en Maksimalpris paa Hvede. Jeg kunde ønske, at den højtærede Minister kunde give os en Maksimalpris paa Sukker; men det skal jeg ikke komme ind paa ved denne Lejlighed; naar Finanslovforslaget om et Par Dage kommer til anden Behandling, bliver der god Lejlighed til at tale herom.

Den ærede Ordfører (P. Th. Nielsen) har antydet en Ordning, som jeg ikke synes er meget tiltalende, idet han ønskede, at Staten skulde købe Korn og sælge det til en meget lavere Pris end den, det er købt for, og den ærede Ordfører var jo i Gaar selv klar over, at Staten vilde tabe meget store Beløb herved. Det er ikke umiddelbart tiltalende at tænke sig, at Staten skal sælge Rug og tabe store Penge derved, naar denne Rug skal sælges til Brød til Medlem af det andet Ting, Grev Frijs, til Generaldirektør Ole Olsen, til Otto Mønsted og andre lige saa store Velhavere. Desuden kommer man ved denne Ordning i det Forhold, som sikkert ogsaa er tilstræbt af den ærede Ordfører, at vi alle sammen, alle vi, som ikke avler Rug, bliver „de nydende“; det bliver os, Staten forbarmer sig over, og det til Trods for, at vi betaler en meget høj Pris for Kornet, nemlig 19 Kr. 50 Øre. Jeg synes, det var meget rimeligere, om man nu blev staaende ved denne Maksimalpris, og hvis det viser sig, at det betrængte Landbrug ikke er i Stand til at skaffe sig Foderstoffer, ja, saa maa Staten hjælpe det. Det indrømmer jeg, der er en Forpligtelse til; og for saa vidt dette Landbrug kan dokumentere overfor Rigsdagen, at det befinder sig i en saadan Tilstand, at det er ønskeligt og nødvendigt, at Staten yder Tilskud til Indkøb af Majs og Foderkager til disse betrængte Landmænd, er det muligt, at vi kan opnaa en Ordning. Men jeg maa her opstille det samme Krav, som den ærede Ordfører opstiller overalt, hvor Talen er om at hjælpe Arbejderne, nemlig at de skal dokumentere, at Trangen er til Stede; de skal fremstille sig som nødlidende. For saa vidt den ærede Ordfører ogsaa kan gaa med dertil, er det muligt, at man kan naa en Forstaaelse paa dette Omraade.

Jeg billiger altsaa den ærede Regerings Foranstaltninger, alt, hvad den har foretaget sig i Retning af Indkøb af Korn, Fastsættelse af Maksimalpriser og Regulering af Priserne, og den høje Regering har fuld Tilslutning til de Skridt, som blev bebudet i Gaar af Indenrigsministeren. Jeg glæder mig over alle disse An-